

Παναγιώτης Μαυροειδής, Μπάμπης Συριόπουλος

Χωρίς υπερβολές, ολόκληρη η μεταπολεμική ιστορία της Ελλάδας, της ταξικής και πολιτικής διαπάλης σε αυτήν, μαζί και η διαμόρφωση των αστικών κομμάτων, αλλά και όλων των τάσεων της αριστεράς, σφραγίζονται από τη συζήτηση και την αντιπαράθεση σχετικά με τη λεγόμενη «**ευρωπαϊκή στρατηγική**».

Σύντομο ιστορικό: Ελληνική συμμετοχή από την «πρώτη μέρα» σε ΕΕ και NATO

Τα πρώτα βήματα για τη σημερινή Ευρωπαϊκή Ένωση ως μορφή καπιταλιστικής ολοκλήρωσης ξεκίνησαν το 1957. Τέσσερα μόλις χρόνια μετά, η κυβέρνηση της ΕΡΕ υπογράφει την πρώτη **Συνθήκη Σύνδεσης**.

Σχεδόν από την αρχή η αστική τάξη επιχείρησε να παρουσιάσει τη δική της ανάγκη για ενίσχυση της δυναμικής καπιταλιστικής ανάπτυξης στην Ελλάδα, με αυτήν της κεφαλαιοκρατικής Δύσης, ως ανάγκη και «ευκαιρία» για την ελληνική κοινωνία. Την ίδια στιγμή, για το ευρωπαϊκό (αλλά και αμερικανικό) κεφάλαιο η «στήριξη» αυτής της στρατηγικής ήταν πράγματι απλόχερη για γεωπολιτικούς κυρίως λόγους. Μόλις 9 χρόνια νωρίτερα (1952) η Ελλάδα είχε γίνει μέλος και του **NATO**.

Εξ αρχής οι δύο αυτές κορυφαίες επιλογές του αστικού πολιτικού κόσμου, ήταν άρρηκτα συνδεδεμένες, αποτελώντας οργανικά μέρη ενιαίας στρατηγικής που συνέπλεκε πολιτικά, οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα του ελληνικού κεφαλαίου. Η ανερχόμενη αστική τάξη της Ελλάδας χρειαζόταν ως ζήτημα ζωής και θανάτου την στήριξή της από τη «Δυτική» κεφαλαιοκρατία, μέσω των ροών χρήματος (και επιβολής πολιτικών), όσο και των πολιτικών και στρατιωτικών μηχανισμών που αυτή ανέπτυξε.

Στη συνέχεια, εν μέσω διαδοχικών τομών και βημάτων στην ίδια την υπόσταση της ΕΟΚ/ΕΕ, έχουμε το 1992 τη **Συνθήκη του Μάαστριχτ**, το 1997 τη **Συνθήκη του Άμστερνταμ** με πρώτη αναφορά στο **Σύμφωνο Σταθερότητας** και κυρίως τη **Συνθήκη της Λισαβόνας** το 2000, όπου μπήκαν πλέον όλα στο «ψητό» με το στόχο των αντιδραστικών καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων σε όλους τους τομείς (εργασία, παιδεία, ιδιωτικοποιήσεις κλπ). Την 1η Ιανουαρίου 2002 τα τραπεζογραμμάτια και κέρματα του **ευρώ** τέθηκαν σε κυκλοφορία σε 12 χώρες, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα. Στο εξής οι συνασπισμένες αστικές τάξεις μέσω των κυβερνήσεών τους στα κράτη μέλη, αλλά και τις ενισχυμένες υπερεξουσίες της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, έχουν τα χέρια τους λυμένα.

Τώρα πλέον το παζλ έχει συμπληρωθεί: Η ένταξη και παραμονή της Ελλάδας στην ΕΕ, υπηρετεί μια **τριπλή στρατηγική**: κεφαλαιοκρατική ανάπτυξη, αναδιάρθρωση του ελληνικού καπιταλισμού, πολιτική σταθεροποίηση του αστικού συστήματος.

Η **κεφαλαιοκρατική ανάπτυξη** περιλαμβάνει ως αναγκαία στοιχεία τη λιτότητα, την αναδιάρθρωση εργασιακών σχέσεων, την καταβαράθρωση δημόσιων κοινωνικών πολιτικών και έχει ως «καύσιμη ύλη» τα δικαιώματα και τις ζωές της εργαζόμενης πλειονότητας.

Η **αναδιάρθρωση του ελληνικού καπιταλισμού** στο πλαίσιο της ΕΕ, σημαίνει σάρωμα της μικρής και μεσαίας αγροτικής και βιοτεχνικής οικονομικής δομής με ταυτόχρονη ανάδυση ισχυρότερων καπιταλιστικών επιχειρήσεων, ελληνικών και ευρωπαϊκών.

Η **πολιτική σταθεροποίηση του αστικού συστήματος**, σημαίνει ό,τι είδαμε στη φάση της ελληνικής κρίσης του 2012-2015, αλλά και με άλλο τρόπο εξελίσσεται και στις μέρες μας: Στην αδυναμία των αστικών κομμάτων στην Ελλάδα να διαχειριστούν την κρίση και τον ξεσηκωμό του κόσμου, έσπευσε να πέσει πάνω όλος ο μηχανισμός της ΕΕ. Τότε κρίθηκαν και οι πολιτικές δυνάμεις στο βασικό τους ρόλο: Την επομένη ενός «αυθάδους» μαζικού **ΟΧΙ** σε ποσοστό 62%, όλα τα κόμματα, μαζί και το ΚΚΕ βρέθηκαν μαζί στο Προεδρικό Μέγαρο να στηρίζουν την «κωλοτούμπα» ΣΥΡΙΖΑ με το επιχείρημα ότι **«έξω από το ευρώ, έρχεται καταστροφή»**.

Η ΕΕ σήμερα: κρίση και μετάβαση σε Ένωση διαρκούς πολέμου σε όλα τα επίπεδα

Σήμερα, η ΕΕ βρίσκεται σε κρίση και ταυτόχρονα σε μετάβαση. Γενικότερα ο διεθνής καπιταλισμός διανύει φάση τελματώδους στασιμότητας. Οι πολύμορφοι ανταγωνισμοί οξύνονται. Ο καπιταλιστικός κόσμος πολώνεται σε έναν σκληρό ανταγωνισμό για την

παγκόσμια ηγεμονία δύο βασικών πόλων-μπλοκ: «δυτικές» δυνάμεις (ΗΠΑ, ΕΕ, Ιαπωνία) από τη μια και ο ανερχόμενος υπό διαμόρφωση πόλος κρατών και οικονομιών (Κίνα, Ρωσία, BRICS) από την άλλη, με ισχυρή παρέμβαση και κεντρικό ρόλο της Κίνας και της Ρωσίας. Από πολιτική και ταξική άποψη πρόκειται για δύο αντιδραστικά καπιταλιστικά μπλοκ που έχουν στόχο και μέσο για την επίτευξη της παγκόσμιας ηγεμονίας τους τη συντριβή της εργατικής τάξης στις χώρες τους και διεθνώς. Γι' αυτό είναι κρίσιμο στοιχείο για την Αριστερά και τις δυνάμεις της κομμουνιστικής απελευθέρωσης η πλήρης ανεξαρτησία τους και από τους δύο πόλους του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Στην ίδια την ΕΕ ενισχύεται η **στροφή στον πόλεμο, η επιβολή σκληρής, διαρκούς, λιτότητας** με βάση το «πρόγραμμα σταθερότητας και ανάπτυξης», η **αντιδημοκρατική/ολοκληρωτική στροφή** και η επιτάχυνση της **καταστροφής της φύσης**, στο όνομα της «πράσινης ανάπτυξης». Πάνω σε αυτό το έδαφος αναπτύσσονται πολύπλευρες αντιθέσεις και στοιχεία κρίσης στο εσωτερικό της.

Ευρωπαϊκή Ένωση και αριστερά: Ανάμεσα στην αμηχανία και τα μισά λόγια

Η στάση της αριστεράς απέναντι στην αστική πολιτική στον τομέα των διεθνών σχέσεων και συμμαχιών είναι κριτήριο για τη γενικότερη αντίθεσή της στην αστική τάξη και στο εσωτερικό της κάθε χώρας. Ας θυμηθούμε: Η προδοσία της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας έγινε φανερή με τη στάση της στον Ά Παγκόσμιο πόλεμο με την υποστήριξη της πολεμικής εμπλοκής ανάλογα με την ένταξη της αστικής τάξης της κάθε χώρας σε ένα από τα δύο παγκόσμια ιμπεριαλιστικά μπλοκ. Ο «ιστορικός συμβιβασμός» του ΚΚ Ιταλίας εκφράστηκε και με την αποδοχή της συμμετοχής της Ιταλίας στο ΝΑΤΟ.

Σε αυτό το πλαίσιο, η στάση απέναντι στην ΕΕ αποτελεί όχημα για τους «ιστορικούς συμβιβασμούς» της αριστεράς διαχρονικά, καθώς η στάση των διάφορων τμημάτων της απέναντί της, ήταν εξαιρετικά αντιφατική.

Η ελληνική αριστερά, ηττημένη από τον εμφύλιο και τσακισμένη από το μετεμφυλιακό αστικό κράτος, ενώ θέλησε να σταθεί στο πλευρό των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων και είδε με καχυποψία και εχθρότητα τις πρωτοβουλίες των αστών και της «ευλογίας» των πατρώνων της Δύσης, δεν έκανε την αναγκαία ανάγνωση αυτών των εξελίξεων, ώστε να μπορεί να διαμορφώσει μια εργατική αντικαπιταλιστική στρατηγική.

Στην πρώτη περίοδο, από την ΕΔΑ έως το παράνομο ΚΚΕ, αναδείχτηκε μεν σωστά η επιδίωξη του ευρωπαϊκού κεφαλαίου να βάλει στο χέρι τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της χώρας

καθώς και την πολιτική της ζωή, **όμως υποβαθμίστηκε η επιλογή και το ταξικό συμφέρον της ίδιας της αστικής τάξης της Ελλάδας από αυτή την πορεία.** Έτσι, σε διάφορες παραλλαγές, κυριάρχησε το σχήμα **«από τη μια η εξαρτημένη Ελλάδα με ανύπαρκτη βιομηχανία και οικονομία, από την άλλη η αρπακτική ΕΟΚ».** Στο πλαίσιο αυτό, υπόρρητα, διατυπωνόταν η θέση-αυταπάτη ότι το συμφέρον του συνόλου σχεδόν των κοινωνικών δυνάμεων, μαζί και της «εθνικής», «πατριωτικής» και «μεσαίας» αστικής τάξης, ήταν κοινό με αυτό της μάζας των αγροτών, των μικρών επαγγελματιών και της εργατικής φτωχολογιάς, σε ένα «μέτωπο κατά της εξάρτησης και της καταστροφής».

Πολύ σύντομα ωστόσο η θεώρηση αυτή, ειδικά μετά τη διάσπαση του ΚΚΕ και τη δημιουργία του ΚΚΕ Εσωτερικού (1968), διχάστηκε αφενός σε μια μετριάσμενη εκδοχή της πάλης «ενάντια στην εξάρτηση από την ΕΕ» που εξέφραζε το ΚΚΕ (αλλά δημαγωγικά και το ΠΑΣΟΚ έως το 1981) και της «υπεράσπισης της ευρωπαϊκής προοπτικής» που ρητά έθετε το ΚΚΕ Εσωτερικού ως προϋπόθεση «εκσυγχρονισμού» της χώρας. Με τη σταδιακή διολίσθηση του ΚΚΕ από τη θέση για έξοδο στην «πάλη ενάντια στις συνέπειες και βλέπουμε», αλλά και την καταϊγιστική ηγεμονία του ευρωπαϊσμού από το όλο και περισσότερο ενοποιημένο αστικό πολιτικό κόσμο που εισήγαγε εντός της αριστεράς κυρίως η λεγόμενη «ανανεωτική πτέρυγα», οι διαφορές αυτές έγιναν σχεδόν αόρατες με αποτέλεσμα την ίδρυση το 1989 του Συνασπισμού με σύγκλιση ΚΚΕ-ΕΑΡ (διάδοχος του ΚΚΕ εσ.).

Όταν ο «ευρωπαϊσμός» αποδεικνύεται ο Δούρειος Ίππος για ρεύματα της αριστεράς

Είναι υποκριτικό για μια αριστερή δύναμη να είναι κατά της «απελευθέρωσης»-εμπορευματοποίησης κοινωνικών αγαθών και των ιδιωτικοποιήσεων, κατά της απορρύθμισης των εργασιακών σχέσεων και να μην προβάλλει ως άμεσο πολιτικό στόχο την αποδέσμευση από την ΕΕ, που είναι συλλογικός οργανωτής και δύναμη επιβολής όλων αυτών.

Είναι υποκριτικό να ζητάει απεμπλοκή της Ελλάδας από τον πόλεμο στην Ουκρανία ή να δηλώνει αλληλέγγυα στον Παλαιστινιακό λαό και ταυτόχρονα να θεωρεί την θέση της χώρας στην ΕΕ ανεπίκαιρο ζήτημα, όταν είναι η ΕΕ (αυτοτελώς ή και με το άλλο της κοστούμι της ως NATO), που συμμετέχει και στους δύο αυτούς πολέμους.

Είναι υποκριτικό να σηκώνει μια αριστερή δύναμη αντιφασιστικές σημαίες και να μη βλέπει ότι η ΕΕ ταυτίζοντας τον φασισμό με τον κομμουνισμό, ξεπλένει ακριβώς το φασισμό.

Γενικότερα, δε νοείται επανάσταση και πορεία προς το σοσιαλισμό/κομμουνισμό εντός της ΕΕ που είναι βασικός εγγυητής των συμφερόντων του κεφαλαίου στην Ευρώπη, παρά μόνο μέσα από την διάλυσή της και την προοπτική μιας εργατικής διεθνιστικής ενοποίησης.

Παρ' όλα αυτά, η πλειοψηφία των δυνάμεων με αναφορά στην αριστερά σε Ελλάδα και Ευρώπη **αποδέχονται** στην πράξη και συχνά και στα λόγια την ΕΕ ή **υποτιμούν** τραγικά την πάλη εναντίον της.

Ορισμένες από αυτές υιοθετούν το επιχείρημα ότι η ΕΕ **αποτελεί αντίβαρο στις αντιπαραθέσεις ανάμεσα στα ευρωπαϊκά κράτη και στους εθνικισμούς τους**. Η οικονομική και πολιτική ενοποίηση, υποτίθεται, καθιστά απαρχαιωμένους ανταγωνισμούς και συνοριακές διαφορές που είχαν ματοκυλίσει την ήπειρο για αιώνες με αποκορύφωμα τους δύο παγκόσμιους πολέμους.

Η στάση απέναντι στην ΕΕ, «λυδία λίθος» για την επαναστατική κομμουνιστική αριστερά

Η ζωή έχει δείξει το αντίθετο. Η καπιταλιστική διεθνοποίηση αναβαθμίζει τους αστικούς ανταγωνισμούς από το «**τοπικό**» **επίπεδο και τις συνοριακές διαφορές σε παγκόσμιες συγκρούσεις, οικονομικές, πολιτικές και στρατιωτικές** -τελικά- για την ηγεμονία/κυριαρχία στο παγκόσμιο σύστημα. Οι παραδοσιακοί ανταγωνισμοί εντός της Ευρώπης αντικαταστάθηκαν με την συμμετοχή της ΕΕ στο «δυτικό» καπιταλιστικό μπλοκ, την εμπλοκή της στον πόλεμο στην Ουκρανία και στη σφαγή στην Παλαιστίνη, και μέσω του ΝΑΤΟ αλλά και με σχεδιασμένη κατεύθυνση στρατιωτικοποίησης της ίδιας της ΕΕ.

Διαμορφώνεται έτσι ένας «μεγάλος» ευρωπαϊκός εθνικισμός που συμπεριλαμβάνει αλλά και υπερβαίνει τους «μικρούς», με συστατικά στοιχεία την ισχυροποίηση της ΕΕ πολιτικά και στρατιωτικά, την πολεμική αναβάθμισή της και την πιο ενεργή συμμετοχή της στο «Δυτικό» μπλοκ, τον ρατσισμό, την ξενοφοβία, την ισλαμοφοβία και Ρωσοφοβία.

Άλλες αριστερές δυνάμεις αρνούνται να συγκρουστούν με την ΕΕ, στο όνομα της αντίθεσης **στον ακροδεξιό «ευρωσκεπτικισμό» και για να μην ταυτιστούν μαζί του**.

Είναι αλήθεια ότι η ακροδεξιά προσπαθεί να καρπωθεί το πλατύ λαϊκό ρεύμα δυσαρέσκειας ενάντια στις πολιτικές λιτότητας, τις επιπτώσεις που έχουν στην εργατική τάξη, στα φτωχά λαϊκά στρώματα και στους αγρότες. Όμως η «αντίθεσή» της γίνεται από τη σκοπιά της εθνικής διαπραγμάτευσης της αστικής τάξης σε κάθε χώρα όπου δρα.

Επομένως η πολιτική της είναι βαθιά αντεργατική, εθνικιστική και ρατσιστική, ενώ φροντίζει να προσαρμόζεται ανάλογα ώστε να συμμετάσχει σε κυβερνήσεις συνεργασίας είτε και αυτοδύναμα. Τότε, απορρίπτει κάθε ιδέα σύγκρουσης με την ΕΕ (Μελόνι στην Ιταλία και Λεπέν στη Γαλλία).

Αντίθετα, η αντιπαράθεση της αριστεράς με την ΕΕ πρέπει να γίνεται από τη σκοπιά των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων. Με προοπτική **την εξουσία της εργατικής τάξης σε μια νέα σοσιαλιστική και κομμουνιστική διεθνοποίηση**. Η αποδοχή του ευρωμονόδρομου από την αριστερά αντί να περιορίζει την ακροδεξιά, την αφήνει να εκφράζει αυτή τη δυσαρέσκεια κατά της ΕΕ στο πλαίσιο ενός κάλπικου «αντισυστημισμού», εκτρέποντάς την προς εθνικιστική κατεύθυνση (χαρακτηριστικό παράδειγμα το Brexit).

Τέλος, σε άλλα ρεύματα της αριστεράς, η ΕΕ αυτοπαρουσιάζεται -στο πλαίσιο της ευρύτερης «Δύσης»- ως ο κόσμος της δημοκρατίας, της ελευθερίας, της «συμπερίληψης» και των «ατομικών δικαιωμάτων». Ανακαλύπτεται έτσι ένα ακόμα πρόσχημα για την υποταγή τους στην ΕΕ, στο όνομα του διαφωτισμού, της ανεξιθρησκίας, της προστασίας των δικαιωμάτων των μειονοτήτων. Ωστόσο, η τυπική ισότητα απέναντι στο νόμο, οι τυπικοί δημοκρατικοί κανόνες και θεσμοί, η τυπική κατοχύρωση του ενός ή του άλλου ατομικού δικαιώματος, η τυπική ελευθερία του συνέρχεσθαι, με δυσκολία αποκρύπτουν την πραγματική κατάσταση• αυτήν της βάνουσης καταπάτησης ακόμα και των ίδιων των συνταγματικών κανόνων, της περιφρόνησης των δημοψηφισμάτων, του αυταρχισμού και της καταστολής, της απαγόρευσης των διαδηλώσεων υπέρ της Παλαιστίνης (Γαλλία), της εθνοθρησκευτικής καταπίεσης μειονοτήτων και μεταναστών, της περικοπής ή και κατάργησης κοινωνικών δικαιωμάτων που συνθλίβουν την εργαζόμενη πλειονότητα -και ακόμα περισσότερο τις γυναίκες, τη νεολαία, τις μειονότητες.

Καθώς οι εξελίξεις καταδεικνύουν την ταχεία εξέλιξη του αντεργατικού, πολεμικού, αντιδημοκρατικού χαρακτήρα της ΕΕ, ο «φιλοευρωπαϊσμός» των αστικών κομμάτων, αλλά και της λεγόμενης «ευρωπαϊκής αριστεράς», μπαίνει σε κρίση.

Στο πλαίσιο αυτό, σε ό,τι αφορά **το συντηρητικό χώρο έχουμε ενίσχυση ή και προβάδισμα της ακροδεξιάς**, που επιχειρεί να περισώσει το «ευρωπαϊκό ιδεώδες», με επιδερμική τροποποίησή του η οποία υπόσχεται «μεγαλύτερη εθνική διαπραγμάτευση» και μετάβαση στην «Ευρώπη των Εθνών».

Στο χώρο της ρεφορμιστικής αριστεράς, αναπτύσσονται δειλά κάποιες κριτικές όχι ως προς το συνολικό χαρακτήρα της ΕΕ, αλλά ως προς τις «συνέπειες» των πολιτικών της,

διεκδικώντας κάποιες διορθώσεις, είτε προς «περισσότερο πολιτική ενοποίηση με όρους δικαιοσύνης και όχι μόνο οικονομική» (πχ ΜΕΡΑ25), είτε με «περισσότερη εθνική διεκδίκηση» και στόχους που αφορούν «εξαιρέσεις» σε διάφορα πεδία (πχ. Μελανσόν στη Γαλλία, Βάγκενκνεχτ στη Γερμανία) ή το ζήτημα του νομίσματος αποσπασμένα από τα υπόλοιπα θέματα (ΛΑΕ παλιότερα).

Πρακτικά στην Ελλάδα, ΣΥΡΙΖΑ, Πλεύση Ελευθερίας, Νέα Αριστερά και ΜΕΡΑ25, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο επιμένουν να στηρίζουν μια κάποια καλύτερη Ευρωπαϊκή Ένωση, με διάφορους αστερίσκους σε υποσημειώσεις.

Το ΚΚΕ τοποθετείται ενάντια στην ΕΕ, ωστόσο στην πράξη όχι μόνο δε θέτει ως άμεσο πολιτικό στόχο την έξοδο από αυτήν, αλλά κινδυνολογεί για τους «κινδύνους που αυτή θα έχει σήμερα», συντασσόμενο σε κρίσιμες καμπές με την κυρίαρχη πολιτική (Δημοψήφισμα 2015).

Η στάση απέναντι στην ΕΕ, «λυδία λίθος» για την επαναστατική κομμουνιστική αριστερά

Η αποδοχή ή οι ταλαντεύσεις απέναντι στην ΕΕ δεν εκφράζουν τίποτα άλλο εκτός από τη γενικότερη, κυρίαρχη στην αριστερά, **τάση συμβιβασμού με τους πυλώνες της αστικής πολιτικής**. Αυτός ο συμβιβασμός γίνεται στο όνομα των αγώνων για την επίλυση των «άμεσων προβλημάτων» και την ικανοποίηση των πιο «επείγουσών κοινωνικών αναγκών» ή έστω την «ανακούφιση» των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων. Στο επίπεδο των πολιτικών προγραμμάτων εκφράζεται με μίνιμουμ πλαίσια στόχων -μικρής ή μεγάλης- βελτίωσης της ζωής της εργαζόμενης πλειονότητας, ενώ οι πολιτικές προϋποθέσεις για τέτοιες βελτιώσεις δεν τίθενται.

Αυτή η λογική συνεχίζει την **αποσύνδεση ανάμεσα στη στρατηγική και την τακτική**, όπου η «τακτική» αφορά αγώνες και προτάσεις που να είναι -ή να φαίνονται ότι είναι- εντός των πλαισίων του συστήματος, ενώ η συνολική ρήξη με τα θεμέλια της αστικής πολιτικής (ΕΕ, ΝΑΤΟ, καπιταλιστική κερδοφορία κ.λπ.) και η επανάσταση -όταν γίνεται λόγος γι' αυτήν- ανήκουν στη «στρατηγική» και τις διακηρύξεις. Αυτή ακριβώς η λογική δοκιμάστηκε και κυριάρχησε την περίοδο 2010-2015, της απόρριψης των μνημονίων μόνο, κάτι που παρουσιαζόταν τότε εφικτό, ενώ η συνολική σύγκρουση με την ευρωζώνη, την ΕΕ και την αστική τάξη αφηνόταν για το μέλλον, «δεν ήταν της ώρας». Αυτή η λογική οδήγησε στον αφοπλισμό και τελικά στην ήττα του μεγαλειώδους λαϊκού κινήματος.

Η θέση για **απειθαρχία-σύγκρουση-έξοδο από την ΕΕ** συνδέει την ανάγκη της συσπείρωσης μαχόμενων δυνάμεων που γεννιούνται μέσα στην συνειδητοποίηση των τραγικών επιπτώσεων του σφαγείου της ΕΕ, με την κομμουνιστική διεθνιστική προοπτική στην Ελλάδα και στην Ευρώπη.

Ο διεθνιστικός στόχος της διάλυσης της ΕΕ του κεφαλαίου, του αυταρχισμού, του ρατσισμού και του πολέμου -για μια άλλη διεθνοποίηση αλληλεγγύης σε σοσιαλιστική κατεύθυνση- περνάει σήμερα από την αντικαπιταλιστική αποδέσμευση κάθε χώρας.

Η ΕΕ συνιστά το «Γενικό Επιτελείο» σε οικονομικό, θεσμικό/πολιτειακό και στρατιωτικό επίπεδο των αστικών τάξεων και κυβερνήσεων στην Ευρώπη. Ειδικότερα για την Ελλάδα, την ένταξη και παραμονή στην ΕΕ, την έχει ανάγκη μόνο η αστική τάξη και όχι η εργαζόμενη κοινωνική πλειοψηφία.

Η υπεράσπιση των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων και πολύ περισσότερο μια αντικαπιταλιστική επαναστατική τομή στην Ελλάδα είναι αδύνατη χωρίς το κόψιμο του «ομφάλιου λώρου» που συνδέει την αστική τάξη στην Ελλάδα με το στρατηγείο της ΕΕ, δηλαδή την έξοδο από αυτήν. Από την άλλη, η διάλυση της ΕΕ, είναι αναγκαίος όρος για μια σοσιαλιστική-κομμουνιστική διεθνοποίηση της Ευρώπης. Η πορεία αυτή δεν μπορεί να υπάρξει φαντασιακά ως μια «ταυτόχρονη» διάλυση (αδύνατη για λόγους πολιτικής, οικονομικής ανισομετρίας), αλλά μέσα από την ήττα της αστικής στρατηγικής σε κάθε χώρα, που για την Ελλάδα και άλλες χώρες της δεύτερης και τρίτης ταχύτητας, σημαίνει - μεταξύ των άλλων- έξοδος από αυτήν.

«Με την έξοδο από την ΕΕ, πιο κοντά με τους λαούς της Ευρώπης, όλο και πιο μακριά από τους δυνάστες μας που μας σέρνουν σε πόλεμο και κοινωνική καταστροφή»

Για το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, η έξοδος από την ΕΕ είναι αναγκαία αφετηρία για την εργατική εξουσία, την πορεία προς την σοσιαλιστική - κομμουνιστική προοπτική, αλλά και για την άμεση ανάσχεση της επιδείνωσης της θέσης της εργατικής τάξης, των φτωχών αγροτών και άλλων λαϊκών στρωμάτων στην Ελλάδα.

Στόχος μας με την έξοδο, δεν είναι «να σωθεί η χώρα» γενικά. Ούτε να καταστούν «εξαγωγήσιμα» τα προϊόντα καπιταλιστικών επιχειρήσεων με κινεζικούς μισθούς. Ο λαός δικαιούται να ζήσει καλύτερα. Μια ζωή με δικαιώματα, με αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης και

με πραγματική δημοκρατία. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να αυξηθούν οι μισθοί.

Σημαίνει άμεση αναίρεση και ανατροπή του ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας, δηλαδή εθνικοποίηση όλων των στρατηγικών κλάδων και επιχειρήσεων. Απαιτείται ριζική ανακατανομή του κοινωνικού πλούτου, με χτύπημα του μεγάλου κεφαλαίου και κλονισμό της κυριαρχίας του.

Η όξυνση της ταξικής πάλης θα κορυφωθεί σε ενδεχόμενη αποχώρηση από την ΕΕ. Ο ανασχεδιασμός της παραγωγικής διάρθρωσης και του προσανατολισμού της οικονομίας με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες, με εθνικοποίηση των στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων και στους τρεις τομείς της οικονομίας (αγροτική παραγωγή, βιομηχανία, υπηρεσίες) και επιβολή εργατικού ελέγχου με προοπτική την πλήρη κοινωνικοποίησή τους, είναι η κατεύθυνση που συμφέρει την κοινωνική πλειοψηφία και έχει το δικαίωμα να την επιβάλει. Αυτό μπορεί να επιβληθεί από γενικευμένο, αποφασιστικό, κοινωνικό και πολιτικό αγώνα που θα στοχεύει πολιτικά αστικές κυβερνήσεις, κεφάλαιο και ΕΕ και στο σύνολό του από μια άλλη εξουσία, την εξουσία της εργατικής τάξης και των συμμάχων της.

Μια ανατροπή αυτού του τύπου στην Ελλάδα, μπορεί να πυροδοτήσει ανατροπές και σε άλλες χώρες της Ευρώπης και να δημιουργήσει τελικά πολιτικές προϋποθέσεις για μια σοσιαλιστική κομμουνιστική διεθνοποίηση. Μια πραγματικά ελεύθερη Ευρώπη, απαλλαγμένη από τους εθνικισμούς, τον πόλεμο και τον θρησκευτικό φανατισμό μπορεί να είναι μόνο η Ευρώπη που καταργεί την ανισοτιμία και τους ανταγωνισμούς των λαών. Μια Ευρώπη που υψώνεται πάνω από την βάση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, με την ανατροπή του καπιταλισμού. Αυτό είναι το δικό μας όραμα για την Ελλάδα, τα Βαλκάνια, την Ευρώπη και τον κόσμο ολόκληρο.

Στο ψευτοδίλημμα: «ΕΕ ή εθνική απομόνωση και αναδίπλωση;» που είναι η μόνιμη επωδός προπαγανδιστική μυθολογία των αστικών κυβερνήσεων και κομμάτων, απαντάμε:

«Με την έξοδο από την ΕΕ, πιο κοντά με τους λαούς της Ευρώπης, όλο και πιο μακριά από τους δυνάστες μας που μας σέρνουν σε πόλεμο και κοινωνική καταστροφή».